

Templul lui Solomon

I. De la Cort la Templu

1. Cortul în mișcare - Numeri 4:1-20 – Slujbele Chehatiților

Nr.	Obiectul sacru	I	II	III	IV
1	Chivot	Perdeaua dinlăuntru	Învelitoare de vițel de mare	Covor albastru	
2	Masa pâinilor	Covor albastru	Ceștile, potirele și pâinile	Covor cărămiziu	Învelitoare de vițel de mare
3	Sfeșnicul și uneltele lui	Covor albastru	Învelitoare de vițel de mare	-	-
4	Altarul de aur	Covor albastru	Învelitoare de vițel de mare	-	-
5	Uneltele pentru slujba din Cort	Covor albastru	Învelitoare de vițel de mare	-	-
6	Altarul de aramă	Covor de purpură	Uneltele lui	Învelitoare de vițel de mare	-

Chivotul era singurul care avea ca primă învelitoare tot un element din Cort: perdeaua dinlăuntru. Din nou: importanța perdelei dinlăuntru în a fi o interfață între chivot și oameni. Chivotul concentra prezența nevăzută a lui Dumnezeu. Când Cortul era în mișcare, chivotul devenea cumva vizibil și era purtat pe umeri de oameni, de fiii lui Chehat. Dar acest lucru era posibil doar dacă acesta era acoperit de perdeaua dinlăuntru. Deasupra mai era pielea de vițel de mare. Ea avea un rol de protecție împotriva ploii și vântului și era și materialul exterior și vizibil al Cortului Întâlnirii. Când evreii priveau la Cort, vedeau pielea de vițel de mare și norul Slavei deasupra Lui. Când priveau la Cortul în mișcare, ei vedeau mai multe piei de vițel de mare, căci toate obiectele (cu excepția chivotului) erau acoperite cu aceste piei. Duhul Sfânt vrea să creeze o paralelă clară între Cortul care stă și Cortul aflat în mișcare. Însă chivotul e singurul element care are ca ultimă învelitoare un covor albastru. Este elementul care sare în ochi atunci când Cortul se află în mișcare. Albastrul cerului le arată evreilor că prin Chivot, Cerul a coborât în mijlocul lor. Albastrul devine simbolul norului prezenței lui Dumnezeu. Și Marele

Preot era îmbrăcat în mantie albastră. Și ciucurii de la veșmintele evreilor erau tot albaştri. În acest mod li se aducea aminte de chivot și prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor.

Sfeșnicul, altarul de aur și uneltele pentru slujba din Cort sunt învelite mai întâi într-un covor albastru și apoi cu pieile de vițel de mare. Nici un obiect din Cort nu intră în contact direct cu Pielea de vițel de mare care într-un fel ține de exteriorul cortului. Ne aducem aminte că nici interiorul Cortului nu intra în contact direct cu pielea de vițel de mare. Aveam mai întâi covoarele colorate, apoi cele din păr de capră, apoi cele vopsite în roșu și de-abia apoi cele de vițel de mare. De aceea și la purtarea Cortului obiectele sunt mai întâi învelite în covoare ce poartă culorile interiorului Cortului și apoi cu pieile de vițel de mare. Observăm că Dumnezeu vrea să aproprie cât mai mult Cortul static de cel aflat în mișcare. Cortul nu e sacru doar dacă este montat și funcțional în mijlocul lui Israel. Cortul este la fel de sfânt și când este purtat de Israel. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu vrea să-l transmită poporului. De aceea sunt atâtea legi pentru purtarea Cortului. Dacă nu existau aceste legi și Cortul putea fi purtat oricum, evreii aveau să perceapă Cortul mai puțin sfânt, cu o sfințenie variabilă. Dar prezența lui Dumnezeu în Cort era permanentă, de aceea sfințenia Cortului era invariabilă. Fiii lui Chehat nu aveau voie să învelească lucrurile sfinte. Doar aaroniții aveau acest drept. Și tonul textului este foarte grav: să nu le învelească fiii lui Chehat ca să nu moară. Obiectele din Cort erau mai mult decât simboluri. Ele erau sfințite de prezența Celui PreaÎnalt. Raportarea la aceste obiecte determina felul de raportare la Dumnezeu. Dacă puteai fi neglijent cu aceste obiecte, însemna că poți să fii ușuratic și în apropierea de Dumnezeu. Purtarea Cortului într-un mod neglijent era un atac direct față de sfințenia lui Dumnezeu. Percepția poporului asupra sfințeniei lui Dumnezeu avea să aibă de suferit. Or acest lucru i-ar fi dus la călcarea poruncilor Lui și la nimicirea lor din mijlocul taberei. Covorul albastru care acoperea obiectele sacre, arăta că acestea țin de cer și sunt sfințite de prezența Celui ce a coborât din cer în mijlocul lor.

Într-un mod mai deosebit erau acoperite masa și altarul de aramă. Masa e mai întâi acoperită cu un covor albastru. Apoi sunt puse uneltele mesei, dar și PÂINILE. Iată că PÂINILE erau pe masă și când Cortul era în mișcare. Deci

Cortul își păstra funcția în relație cu Israel și când era în mișcare. Ne amintim de responsabilitatea celor 12 pâini de a rămâne pe masă, de a urma masa, de a nu cădea de pe masă. Faptul că ele trebuiau să rămână pe masă și când Cortul era în mișcare nu face decât să întărească mesajul legat de responsabilitatea lui Israel de a rămâne în Domnul, pe masa Sa. Cortul era în permanentă mișcare după un traseu și o agendă divină, ciudată adesea pentru evrei. Deodată norul se ridica și dădea semnalul de plecare. Apoi se oprea și rămânea într-un loc mai multe zile. Apoi pleca către alt loc unde rămânea mai puține zile. Poporul trebuia să urmeze Norul și Cortul oriunde se ducea acesta, după cum pâinile trebuiau să urmeze masa oriunde se ducea aceasta. Agenda divină și itinerariul divin erau adesea de neînțeles pentru evreu. Adesea îi strica planurile și confortul dar, prin credință, el trebuia să urmeze Cortul oriunde se mișca acesta, căci altfel risca să rămână cu planurile și confortul în mâini, dar lipsit de prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu nu prevestea mai dinainte mișcările Cortului. Evreul trebuia să fie mereu în veghere, mereu gata de plecare, mereu flexibil. Nu se putea lega de vreun loc și nici de planurile pe care și le făcea într-un anumit loc. Poporul prefera de obicei staționarea, mai ales în timpul celor 40 de ani de pelerinaj în pustie. Dar Cortul era caracterizat de mișcare și schimbare. Puteai să închei o afacere și să-ți rezolvi de treburi când Cortul staționa. Când se mișca era mai dificil. Dar oare Domnului nu-I păsa de planurile evreului? Îi păsa de nevoile lui, și-i purta de grijă. Dar planurile evreului nu-L prea impresionau, căci erau atât de mărunte față de planurile agendei cerești.

La masa cu pâini mai găsim un covor cărămiziu peste cel albastru. Domnul vrea ca uneltele și pâinile să fie despărțite de masă prin covorul albastru, și în același timp nu vrea ca acestea să intre în contact direct cu ultimul înveliș, și anume pielea de vițel de mare care ținea de exteriorul Cortului. De aceea între unelte și pâini și pielea de vițel de mare mai pune un covor cărămiziu (sau stacojiu). Este tot o culoare specifică interiorului Cortului. Și stacojiul este culoarea de roșu aprins atât a florilor rodiului cât și a rodiilor propriu-zise. Și rodiul trimite la rodul ascultării lui Israel. Este de roșu aprins căci izvorăște dintr-o pasiune și iubire totală și în același timp dintr-o jertfă zilnică.

Altarul de aramă ține de exteriorul Cortului. Astfel, el nu este îmbrăcat cu un covor albastru spre deosebire de toate obiectele din Cort. În schimb e îmbrăcat cu un covor de purpură. Culoarea purperei ține tot de interiorul Cortului. Este culoarea sângelui și a regalității. Nu este întâmplător că tocmai altarul de aramă, altarul jertfelor este îmbrăcat în purpură. Altarul de aramă ne descoperă calea regală a sângelui, drumul spre slavă prin jertfă. Uneltele sale care țin de exteriorul Cortului pot intra în contact direct cu pielea de vițel de mare. Nu ni se spune nimic explicit despre transportarea ligheanului de aramă. Oare ligheanul de aramă se afla și el printre ligheanele din v.14? Oare ligheanul de aramă era pus peste altarul de aramă? În cele din urmă, ligheanul era tot de aramă și era tot un agent al curățirii ca și altarul de aramă. Altarul de aramă curăța prin sânge, iar ligheanul de aramă cu apă. Poate de aici și expresia misterioasă: *nu numai cu apă, ci cu apă și sânge* (1 Ioan 5:6). Cum am comentat deja, apa este un alt tip de agent al curățirii. Ne aducem aminte și de spălarea picioarelor ucenicilor de către Hristos. Moise spăla cu apă pe Aaron și pe fiii lui înainte să-i consacre în slujba de preot. Hristos a spălat cu apă pe ucenici înainte de a-i consacra în slujba de apostoli. Slujba de apostol are asemănări, dar și deosebiri față de slujba de preot, dar este o slujbă mai slăvită, căci vine direct de la Hristos și mărturisește despre Hristos care a venit deja în istorie. Sângele e cel care aduce iertarea, apa e cea care aduce vindecarea. Sângele pare să opereze curățirea noastră obiectivă înaintea lui Dumnezeu (îndreptățirea), iar apa, curățirea subiectivă în dinamica rodirii (procesul permanent de sfințire și vindecare). Apa ar ține de lucrarea Duhului prin Cuvânt spre modelarea lăuntrului nostru după chipul lui Hristos. Noi avem nevoie să fim spălați cu apă doar pe picioare. Fiind în Hristos, suntem deja curați, dreți înaintea Lui. Dar în dinamica rodirii, praful deșertăciunii se depune mereu peste sufletul nostru în umblarea noastră prin lume. Acest praf are nevoie de curățire zilnică prin căință și vindecarea pe care o aduce Cuvântul care locuiește în noi.

Observăm că poruncile despre transportarea Cortului insistă pe invariabilitatea sfințeniei Cortului. În același timp ne oferă noi detalii care confirmă semnificațiile obiectelor din Cort sau surprind noi nuanțe ale acestora. Spre deosebire de Templul zidit în piatră, Cortul înseamnă *mișcare*. Aceasta este una din deosebirile fundamentale între Cort și Templu. Cortul este în mișcare spre

țara promisă. Templul este zidit când țara e cucerită, când vrăjmașii sunt înfrânți. Cortul ține de procesul către finalul glorios al istoriei. Templul celebrează acest final. De aceea, sunt atât de importante poruncile despre transportarea Cortului. Atunci când ne mutăm locuința sau când plecăm în călătorie, intervine agitația, graba... atunci lăsăm garda jos și suntem mai neglijenți cu privire la motivațiile și atitudinile noastre, la grația cu care trebuie să ne mișcăm ca preoți ai Celui Preaînalt. Atunci ne lăsăm robiți de obiective și uităm să iubim sau să ascultăm șoapta Duhului. Spunem că este o perioadă deosebită care trebuie să treacă. Apoi ne vom așeza, ne vom liniști și vom reveni la căutarea și slujirea Domnului în tihnă și pace. Dar Numeri cap. 4 ne oferă o altă paradigmă. Dumnezeu rămâne la fel de Sfânt și de aproape și când au loc schimbări, provocări, când este mișcare și agitație. Da, sunt și momente de tihnă când Cortul stă pe loc. Dar ceea ce caracterizează în primul rând călătoria noastră spre țara promisă, nu este statul pe loc, ci mișcarea, nu este tihna, ci lupta. Provocarea nu este să fim în armonie cu spiritul Cortului doar când stăm pe loc, ci și când ne mișcăm, și în mijlocul încercărilor și provocărilor. Aici este performanța apostolică atinsă de Pavel și descrisă în 2 Corinteni. Pavel rămâne în spiritul și ritmul Cortului și când este în mijlocul furtunii pe mare, și când naufragiază, și când este aruncat în temniță. Și în acele momente rămâne în Hristos și aduce celor din jur mireasma prezenței lui Hristos. Eliberat de planurile sale, și cu adevărat ROB al Celui Preaînalt, el nu se lasă tulburat de încercări, ci se lasă purtat de ele către noi contexte unde poate învăța gloria lui Dumnezeu și către noi oameni cărora li-L poate mărturisi pe Hristos. Trăind cu adevărat prin credință, Pavel se lasă purtat ca o frunză de agenda cerului, păstrând ca primă grijă rămânerea în prezența lui Dumnezeu și răspândirea parfumului Cortului printre oameni. Și cine este suficient de pregătit pentru aceste lucruri? Doar apostolii. Totuși noi suntem chemați prin har să creștem mereu spre aceste înălțimi. În fiecare zi să murim renunțând la agenda noastră și căutând să primim cu bucurie și pace agenda cerului. Aceasta nu înseamnă că trebuie să rămânem pasivi în fața atacurilor vrăjmașilor. David striga mereu pentru izbăvire. Și Pavel se ruga necurmat pentru a fi izbăvit din mâna vrăjmașului și pentru a învinge obstacolele acestuia de care nu era în necunoștință de cauză. Dar accepta și aștepta cu răbdare calea izbăvirii aduse de Dumnezeu, și traseul Acestuia către ieșirea din contextul de criză.

2. Templul lui Solomon

De ce Cortul este transformat în Templu? Deut. 12 ne sugerează că în planul Său, Dumnezeu a avut în vedere de la început Templul, adică un loc fix din țara promisă:

Capitolul 12

1. Iată legile și poruncile pe care să le păziți și să le împliniți, cât veți trăi, în țara pe care v-o dă în stăpânire Domnul Dumnezeuul părinților voștri.
2. Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde.
3. Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor și să faceți să le piară numele din locurile acelea.
4. Voi să nu faceți așa față de Domnul Dumnezeuul vostru!
5. **Ci să-L căutați la Locașul Lui și să mergeți *la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui.***
6. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielile voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bunăvoie și întâii născuți din cirezile și turmele voastre.
7. Acolo să mâncați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru și să vă bucurați, împreună cu familiile voastre, de toate bunurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul Dumnezeuul vostru.
8. Să nu faceți, dar, cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place,
9. fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul Dumnezeuul vostru.
10. Dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul Dumnezeuul vostru. **El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică.**
11. **Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru ca să facă să locuiască Numele Lui acolo.** Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc: arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielile, cele dintâi roade și darurile alese pe care le veți face Domnului pentru împlinirea juruințelor voastre.
12. Acolo să vă bucurați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru, voi, fiii voștri și fiicele voastre,

robii și roabele voastre și levitul care va fi în locurile voastre, căci el n-are nici parte de moșie, nici moștenire cu voi.

13. Vezi să n-aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea;

14. ci să-ți aduci arderile de tot **în locul pe care-l va alege Domnul în una din semințiile tale, și acolo să faci tot ce-ți poruncesc eu.**

Pasajul nu vorbește explicit despre zidirea unui Templu. În cele din urmă Cortul putea fi dus în acel loc pe care Dumnezeu avea să-l aleagă. Dar după intrarea în țara promisă, Cortul a fost dus la Silo. Totuși nu Silo a fost locul despre profeteza Deut.12. Acest loc a fost Ierusalimul unde s-a zidit Templul. Iar momentul zidirii Templului coincide cu momentul prevăzut de Deut.12 pentru alegerea locului Locașului Domnului. Într-adevăr, în Deut.12 se precizează că Dumnezeu va alege acel loc DUPĂ ce le va da odihnă în țara promisă și după ce-i va izbăvi de toți vrășmașii care-i înconjoară. Ori lucrul acesta l-a realizat David, și tocmai pentru că a fost un om al sângelui, nu el a putut zidi Templul, ci Solomon (pace) care a avut o domnie de pace, fără războaie și tulburări. Acesta este și motivul pe care-l invocă Solomon în mesajul său către Hiram, împăratul Tirului:

1. Hiram, împăratul Tirului, a trimis pe slujitorii săi la Solomon; căci auzise că fusese uns împărat în locul tatălui său, și el iubise totdeauna pe David.

2. Solomon a trimis vorbă lui Hiram:

3. „Știi că tatăl meu, David, n-a putut să zidească o Casă Domnului Dumnezeului lui, **din pricina războaielor cu care l-au înconjurat vrășmașii lui**, până ce Domnul i-a pus sub talpa picioarelor lui.

4. **Acum Domnul Dumnezeul meu mi-a dat odihnă din toate părțile; nu mai am nici potrivnic, nici nenorociri!**

5. Iată că am de gând să zidesc o **Casă Numelui Domnului Dumnezeului meu**, cum a spus Domnul, tatălui meu, David, zicând: „Fiul tău, pe care-l voi pune în locul tău pe scaunul tău de domnie, el va zidi o Casă Numelui Meu.”

6. Poruncește acum să se taie pentru mine cedri din Liban. Slujitorii mei vor fi cu ai tăi și-ți voi plăti simbria slujitorilor tăi așa cum o vei hotărî tu; căci știi că dintre noi nimeni nu se pricepe să taie lemne ca sidonienii.”

(1 Împ. Cap.5)

David intuiește următoarea fază a planului lui Dumnezeu când se gândește să zidească Domnului o casă, dar greșește VREMEA (nu în timpul domniei lui, ci în timpul domniei fiului său) și PROCEDURA (nu omul inițiază un asemenea proiect, ci doar Dumnezeu). Totuși el intuiește bine această fază. Deci ea era în planul divin și nu este o inițiativă a lui David.

Cortul deci, reprezintă o fază temporară și premergătoare Templului. Cortul este Casa lui Dumnezeu în mișcare până când Israel va lua în moștenire țara și toți vrăjmașii lui vor fi făcuți așternut al picioarelor sale. Doar în acea vreme de biruință, pace și odihnă, Dumnezeu va putea alege un loc stabil pentru Casa Sa. Nu va mai fi nevoie de mișcare, de agitație, ci atât poporul, cât și Domnul, se vor putea odihni la Casele lor. *Deci prima deosebire fundamentală între Cort și Templu este că primul se mișcă și al doilea este fix.* Primul este demontabil, al doilea nu. Primul evidențiază procesul spre biruința finală, al doilea celebrează această biruință.

De ce schimbă totuși Dumnezeu Cortul cu Templul? Sunt mai multe motive:

- Dumnezeu leapădă Cortul de la Silo din pricina păcatului casei lui Eli. Proorocul Samuel preia rolul de Preot și acesta aduce jertfe în afara Cortului de la Silo. Dumnezeu acceptă apoi cortul ridicat de David la Ierusalim unde este mutat chivotul. Totuși, Dumnezeu putea muta Cortul de la Silo sau să-l înlocuiască cu un alt Cort. După o vreme însă, cere zidirea unui Templu.
- Israel se afla într-o altă fază a preoției. Acum era în țară, un popor și o putere nouă, recunoscută de celelalte popoare. David simte nevoia unei schimbări: *Eu să locuiesc într-o casă de cedru și Domnul într-un Cort?* În această fază nouă a preoției lui Israel era nevoie de un Templu slăvit care să-L reprezinte cu cinste pe Dumnezeu în Israel și printre popoare. După întoarcerea din robie, Israel nu se întoarce la Cort, ci după porunca Domnului, zidește tot un Templu de piatră.
- Zidirea Templului creionează și o paradigmă profetică. Ea are loc după ce toți vrăjmașii lui Israel sunt puși sub talpa picioarelor lui David. Prima perioadă din viața lui David ne trimite la prima venire a lui Hristos, iar a

doua la revenirea lui Hristos când toți vrăjmașii vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui (*Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale!* – Ps.110:1). Cortul caracterizează astfel slava ascunsă a primei veniri împlinită în mijlocul vrăjmașilor Unsului, iar Templul, slava descoperită a celei de a doua veniri realizată după zdrobirea vrăjmașilor fiului lui David. Domnia plină de pace a lui Solomon prefigurează mia de ani și pacea adusă pe pământ de Mesia Însuși.

Motivele de mai sus ne ajută să înțelegem și principalele deosebiri dintre Cort și Templu. Am menționat deja faptul că Templul era un loc fix specific păcii și odihnei, iar Cortul era mereu în mișcare fiind potrivit pentru perioade de schimbare, de agitație și război. La Templu, slava interioară se revărsa cu putere și în exterior. Nu mai era o slavă ascunsă ca la Cort. Cortul era potrivit pentru un popor mai mic aflat în căutarea unei patrii. Templul era relevant pentru o națiune puternică așezată în țara ei și înălțată printre celelalte popoare. Ne aducem aminte din Isaia că la prima venire, Odrasla e lipsită de strălucire (Is.53), dar la a doua Sa venire, aceeași Odraslă e plină de strălucire și slavă (Is.4). O altă diferență fundamentală este că Templul este zidit de un Împărat din Iuda și din David, pe când Cortul e ridicat de Moise, fiul lui Levi. Într-adevăr, dacă Moise, Proorocul și Preotul, primește prin revelație planurile pentru Cort, David, Împăratul din Iuda, primește tot prin revelație divină planurile pentru Templu:

Capitolul 28

1. David a chemat la Ierusalim toate căpeteniile lui Israel, căpeteniile semințiilor, căpeteniile cetelor din slujba împăratului, căpeteniile peste mii și căpeteniile peste sute, pe cei mai mari peste toate averile și turmele împăratului și ale fiilor săi, pe dregători, pe viteji și pe toți voinicii.
2. Împăratul David s-a sculat în picioare și a zis: „Ascultați-mă, fraților și poporul meu! Aveam de gând să zidesc o **Casă de odihnă pentru chivotul legământului Domnului și pentru așternutul picioarelor Dumnezeului nostru** și mă pregăteam s-o zidesc.
3. Dar Dumnezeu mi-a zis: „Să nu zidești o Casă Numelui Meu, **căci ești un om de război și ai vărsat sânge.**”
4. Domnul Dumnezeul lui Israel m-a ales din toată casa tatălui meu, pentru ca să fiu împărat al lui Israel pe vecie; căci pe Iuda l-a ales căpetenie, casa tatălui meu a ales-o din casa lui Iuda, și

dintre fiii tatălui meu pe mine m-a pus să domnesc peste tot Israelul.

5. Dintre toți fiii mei – căci Domnul mi-a dat mulți fii – a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe scaunul de domnie al împărăției Domnului, peste Israel.

6. El mi-a zis: „**Fiul tău Solomon îmi va zidi Casa și curțile; căci I-am ales ca fiu al Meu; și-i voi fi Tată.**

7. Îi voi întări împărăția pe vecie, dacă se va ține, ca astăzi, de împlinirea poruncilor și rânduielilor Mele.”

8. Acum, înaintea întregului Israel, înaintea adunării Domnului și în fața Dumnezeului nostru care vă aude, păziți și puneți-vă la inimă toate poruncile Domnului Dumnezeului vostru, ca să stăpâniți această bună țară și s-o lăsați de moștenire fiilor voștri după voi pe vecie.

9. Și tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-l cu toată inima și cu un suflet binevoitor; **căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine**; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie.

10. Vezi acum că Domnul te-a ales, ca să zidești o Casă care să-l slujească de Locaș Sfânt. Întărește-te și lucrează.”

11. **David a dat fiului său Solomon chipul** prispei și clădirilor, odăilor vistieriei, odăilor de sus, odăilor dinăuntru și al odăii pentru scaunul îndurării.

12. I-a dat planul a tot ce avea în minte cu privire la curțile Casei Domnului și toate odăile de jur împrejur pentru vistieriile Casei lui Dumnezeu și vistieriile Sfântului Locaș

13. și cu privire **la cetele preoților și leviților**, la tot ce privea **slujba** Casei Domnului și la toate uneltele pentru slujba Casei Domnului.

14. I-a dat **chipul** uneltelor de aur, cu **greutatea** celor ce trebuiau să fie de aur, pentru toate uneltele fiecărei slujbe; și **chipul** tuturor uneltelor de argint, cu greutatea lor, pentru toate uneltele fiecărei slujbe.

15. A dat **greutatea** sfeșnicelor de aur și a candelelor lor de aur, cu greutatea fiecărui sfeșnic și a candelelor lui; și greutatea sfeșnicelor de argint, cu greutatea fiecărui sfeșnic și a candelelor lui, după întrebuințarea fiecărui sfeșnic.

16. I-a dat greutatea de aur pentru mesele pâinilor pentru punerea înainte, pentru fiecare masă; și greutatea de argint pentru mesele de argint.

17. I-a dat **chipul furculițelor, lighenelor și ceștilor** de aur curat; **chipul** potirelor de aur, cu greutatea fiecărui potir, și a potirelor de argint, cu greutatea fiecărui potir;

18. și chipul altarului tămâiei în aur curățat, cu greutatea lui. I-a mai dat și chipul carului heruvimilor de aur care își întind aripile și acoperă chivotul legământului Domnului.

19. „Toate acestea”, a zis David, „toate lucrările izvodului acestuia mi le-a făcut cunoscut Domnul, însemnându-le în scris cu mâna Lui.”

20. David a zis fiului său Solomon: „Întărește-te, îmbărbătează-te și lucrează; nu te teme și nu te înspăimânta. Căci Domnul Dumnezeu, Dumnezeul meu, va fi cu tine. ***El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi, până se va isprăvi toată lucrarea pentru slujba Casei Domnului.***

21. Iată, ai lângă tine **cetele preoților și leviților pentru toată slujba Casei lui Dumnezeu;** și iată că ai lângă tine, pentru toată lucrarea, toți oamenii binevoitori și îndemânatici în tot felul de lucrări și căpeteniile, și tot poporul, supuși la toate poruncile tale.”

(1 Cronici)

E fantastic ce-i spune David lui Solomon. Insistă că Dumnezeu este inițiatorul zidirii Templului. Că Templul este zidit doar de OMUL pe care-l alege Dumnezeu. Iar acest Om, chemat să fie FIU al Celui Preaînalt, trebuie să caute cu toată inima pe Domnul și să împlinească toate poruncile Lui pentru a putea împlini această măreață lucrare. Trebuie să fie un om al păcii și nu al sângelui, ca David, și să zidească în tihnă Casa lui Dumnezeu. Și este a doua oară când Dumnezeu scrie ceva omului. Mai întâi a scris cele 10 porunci. Acum El îi scrie lui David toate detaliile pentru Templu. Deci la fel cum Cortul este 100% revelat, la fel Templul este 100% revelație. În cele mai mici detalii, totul este după porunca divină, totul este după chipul Templului ceresc. Iată că și curtea Templului și odăile din curte sunt după chipul Templului ceresc. David primește până și forma furculițelor. Da, TOTUL este revelație divină. David primește amănunte cu privire la greutatea fiecărui obiect în parte. Totul este de inspirație divină. Nu este loc de inovație sau creativitate umană. Omul, necurat, pângărește într-un fel sau altul tot ce atinge.

Aceste revelații le primește David, și nu cineva din fiii lui Levi. Preoția aaronică decade odată cu Eli. Dumnezeu ridică apoi Proorocul și Împăratul pentru a compensa criza preoției. Mesia avea să fie și Prooroc și Preot și Împărat. Totuși, El venea pe linia regală. De ce? Proorocul nu avea o linie ereditară. Doar Preotul și Împăratul aveau la bază o linie ereditară. Mesia era Cel ales de Dumnezeu, deci era

logic să vină pe o linie ereditară. Deci putea veni pe linia preoțească aaronică sau pe linia regală davidică. De ce alege Dumnezeu linia davidică și nu pe cea aaronică? Oare Mesia este mai mult împărat decât Preot? Este și Preot desigur. Dar este Preot pentru templul ceresc după rânduiala lui Melhisedec. Și atunci e logic să nu fie din Aaron, tocmai pentru a arăta că are un alt tip de preoție pentru Cortul ceresc. Și astfel El vine din Iuda, pe linia regală a lui David. Iată de ce fiul lui David zidește Templul care înlocuiește Cortul lui Moise. Se anticipează astfel o nouă etapă în planul lui Dumnezeu, când evreii se vor apropia de Dumnezeu printr-un Templu zidit de Mesia Însuși, un Templu în care Mesia va fi și Împărat și Mare Preot după cum prevestește Zaharia:

9. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

10. „Să primești daruri de la prinșii de război din Babilon: Heldai, Tobia, și Iedaia – și anume să te duci tu însuși în ziua aceea în casa lui Iosia, fiul lui Țefania, unde s-au dus ei când au venit din Babilon.

11. Să iei de la ei argint și aur și să faci din el o cunună, și s-o pui pe capul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot.

12. Și să-i spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată că un om, al cărui nume este **Odrasla**, va odrăslî din locul Lui **și va zidi Templul Domnului**.

13. Da, El **va zidi Templul Domnului**, va purta podoabă ***împărătească***, va șede și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi ***preot*** pe scaunul Lui de domnie, și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi.”

14. Cununa va fi pentru Helem, Tobia și Iedaia, și pentru Hen, fiul lui Țefania, ca o aducere aminte în Templul Domnului.

15. Cei ce sunt departe vor veni și vor lucra la Templul Domnului; și veți ști astfel că Domnul oștirilor M-a trimis la voi. Lucrul acesta se va întâmpla dacă veți asculta glasul Domnului Dumnezeului vostru.”

(Zaharia 6)

Mesia, fiul lui David, va zidi un Templu în care va fi și Împărat și Mare Preot. Dar care este Templul pe care-L va zidi Hristos și despre care profetește Zaharia cap.6? Este Templul ceresc, Ierusalimul de sus? Este Templul descris la finalul cărții Ezechiel? Vom relua aceste întrebări când vom studia cartea Ezechiel.

Templul este MAI MARE decât Cortul. Prin Templu, mai multă prezență divină coboară pe pământ. Prin Templu, prezența Cerului pe pământ este mai intensă și mai vizibilă. Dar nu doar că este mai mare, dar găsim și multiplicarea unor obiecte din mobilierul sacru al Cortului: găsim 10 sfeșnice și 10 mese cu pâini. 10, cifra desăvârșirii. Este ca și cum Templul este Cortul făcut desăvârșit. Dar Cortul nu era desăvârșit? Și da și nu. Cortul era desăvârșit după cum Fiul era desăvârșit atunci când S-a întrupat. Totuși, Fiul este făcut desăvârșit și reprimește slava dumnezeirii după înviere (vezi Evrei cap.5). Într-un mod asemănător Templul este Cortul adus la desăvârșire. Și nu doar atât, Templul conține elemente NOI pe care nu le regăsim deloc la Cort. Sunt revelații noi pe care Cortul nu le putea descoperi oamenilor. La Templu este cu siguranță vorba și de o nouă etapă a revelării de Sine a lui Dumnezeu. În studiul care urmează vom încerca să subliniem în mod special elemente de noutate pe care le aduce Templul. Practic și textele despre Templu din 1 Împărați și 2 Cronici insistă tocmai pe aceste elemente de noutate.

II. Elementele de NOUTATE aduse de Templu

Rolul Neamurilor

La zidirea Templului, observăm un rol mai important acordat Neamurilor. Și la zidirea Cortului, multe din materiale erau dintre cele luate de la Egipteni. Dar în acel context, Egiptenii fuseseră jefuiți. Acum David închină Casei Domnului toate bogățiile pe care le-a adunat din războaiele purtate cu Neamurile. Dar mai mult decât atât, Solomon ÎL PLĂTEȘTE pe HIRAM, împăratul Tirului, pentru a-i procura lemn de cedru și de chiparos. Lemnul Templului nu mai este salcâmul. Este CEDRUL. Vom găsi apoi și chiparos și ceva măslin. Dar cea mai mare cantitate din lemnul Templului a fost cumpărată de Solomon de la Hiram, împăratul Tirului. Acesta era un împărat bun, care-l iubise pe David și care se bucura să-l poată ajuta pe Solomon. Templul se zidește prin participarea benevolă a Neamurilor. Mai mult, dacă la Cort șeful lucrărilor era un evreu, Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur din seminția lui David, acum șeful lucrărilor este Hiram, fiul unei văduve din seminția lui Neftali (sau Dan după cum se menționează în Cronici) și a unui tată din Tir, care lucra în aramă. Nu e întâmplătoare nici coincidența de nume

între împăratul Tirului și meșteșugarul iscusit al Tirului trimis de acest împărat pentru a ajuta la zidirea Templului în special la făurirea obiectelor de aramă. La proiect au participat și mulți oameni de corvoadă din Tir, dar și mulți oameni de corvoadă din Israel. Din Cronici aflăm că acești oameni de corvoadă (care se ocupau cu producerea, prelucrarea și transportarea materialelor necesare zidirii Cortului) erau tot oameni dintre Neamuri:

11. Hiram, împăratul Tirului, a răspuns astfel, printr-o scrisoare pe care a trimis-o lui Solomon: „Pentru că Domnul iubește pe poporul Său, de aceea te-a pus împărat peste ei.”

12. Hiram a mai zis: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel care a făcut cerurile și pământul, că a dat împăratului David un fiu înțelept, priceput și cuminte, care va zidi o casă Domnului și o casă împărătească pentru el!

13. Îți trimit, dar, un ***om meșter și priceput, pe Hiram-Abi,***

14. fiul unei ***femei dintre fetele lui Dan și al unui tată tirian.*** El este meșter **pentru lucrările în aur, în argint, în aramă și în fier, în piatră și în lemn, în materii vopsite în purpură și în albastru, în materii de vison și cârmâz, și pentru orice fel de săpături și lucruri meșteșugite care i se dau de făcut.** El va lucra cu oamenii tăi iscușiți și cu oamenii iscușiți ai domnului meu David, tatăl tău.

15. Acum, domnul meu să trimită slujitorilor tăi grâul, orzul, untdelemnul și vinul de care a vorbit.

16. Și noi vom tăia lemne din Liban atât cât vei avea nevoie; ți le vom trimite pe mare în plute până la Iaf, și de acolo tu le vei sui la Ierusalim.”

17. Solomon a numărat ***pe toți străinii care erau în țara lui Israel și a căror numărătoare fusese făcută de tatăl său, David.*** S-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute.

18. **Și a luat din ei șaptezeci de mii, ca să poarte sarcinile, optzeci de mii, să taie pietre pe munte, și trei mii șase sute, ca să privegheze și să îndemne pe popor la lucru.**

(2 Cronici cap.2)

Tot din Cronici aflăm că acest Hiram (dacă e vorba de același personaj, căci e posibil să fie vorba de un al doilea meșter trimis de Tir pentru zidirea Casei Domnului) nu se pricepea doar la prelucrarea aramei, ci la toate materialele de care era nevoie la Templu. Forța de muncă brută e reprezentată de străinii din Israel. Regimul de muncă la care au fost supuși arată totuși că aceștia nu erau asemenea sclavilor egipteni care mureau cu miile când zideau piramidele. Dimpotrivă, li se

arăta respect și aveau timp de odihnă suficient. Procesul zidirii Casei trebuia să oglindească pe Cel ce avea să locuiască în Casă.

Și nu este întâmplător că ajutorul vine tocmai din Tir. Tirul era locuit de fenicieni, de canaaniți, de vechii locuitori ai țării. Iată că cei dați la un moment dat spre nimicire, acum nu mai sunt vrăjmașii Domnului, ci participă cu toată inima la zidirea Casei lui Dumnezeu. Tirul apare într-o profecie importantă din Isaia:

Capitolul 23

1. Prorocie împotriva Tirului. Bociți-vă, corăbii din Tarsis! Căci Tirul a fost nimicit: nu mai are nici case, nici intrare! Din țara Chitim le-a venit vestea aceasta. –
2. Amuțiți de groază, locuitori ai țărmului pe care îl umpleau odată negustorii din Sidon care străbăteau marea!
3. Veniturile lui erau grâul Nilului și secerișul Râului, aduse pe ape mari, așa că el era târgul neamurilor. –
4. Rușinează-te, Sidoane! Căci așa vorbește marea, cetățuia mării: „Eu n-am avut durerile facerii, nici n-am născut, n-am hrănit tineri, nici n-am crescut fete.”
5. Când vor afla egiptenii vestea aceasta, vor tremura auzind de căderea Tirului
6. și vor zice: „Treceți la Tarsis, bociți-vă, locuitori ai țărmului!
7. Aceasta este cetatea voastră cea veselă, care avea o obârșie veche și ale cărei picioare o duceau să locuiască departe.
8. Cine a luat această hotărâre împotriva Tirului, împărțitorul cununilor, el, ai cărui negustori erau niște voievozi și ai cărui târgoveți erau cei mai bogați de pe pământ?”
9. Domnul oștirilor a luat această hotărâre, ca să rușineze mândria a tot ce strălucește și să smerească pe toți cei mari ai pământului:
10. Străbateți țara, ca Nilul, niciun brâu nu te mai strânge, fiica Tarsisului! Nu mai este niciun jug!
11. Domnul Și-a întins mâna asupra mării; a făcut să tremure împărății; a poruncit nimicirea cetățuilor Canaanului
12. și a zis: „De acum nu te vei mai bucura, fecioară necinstită, fiica Sidonului! Scoală-te și treci în țara Chitim; dar nici acolo nu vei avea odihnă.”
13. Iată pe haldei, care nu erau un popor, locuitorii aceștia ai pustiului, cărora asirianul le-a

întemeiat o țară; ei înalță turnuri, surpă casele împărătești ale Tirului, le prefac în dărâmături.

14. Bociți-vă, corăbii din Tarsis! Căci cetățuia voastră este nimicită.

15. În vremea aceea, Tirul va fi dat uitării șaptezeci de ani, cât ține viața unui împărat, dar după șaptezeci de ani, se va întâmpla Tirului ca și curvei despre care vorbește cântecul:

16. „la harpa și străbate cetatea, curvă dată uitării; cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine.”

17. Tot așa, după șaptezeci de ani, **Domnul va cerceta Tirul, și se va întoarce iarăși la câștigul lui;** va avea legături cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului;

18. **dar câștigul și plata lui vor fi închinare Domnului,** nu vor fi nici strânse, nici păstrate; ci câștigul lui va aduce celor ce locuiesc înaintea Domnului o hrană îmbelșugată și haine strălucite.

(Isaia 23)

Isaia prevestește vindecarea Neamurilor (inclusiv a Tirului) în contextul celei de a doua veniri a lui Mesia și a vindecării lui Israel. Astfel, gestul Tirului față de Solomon, fiul lui David, anticipează vindecarea finală a Tirului și atitudinea sa de închinare față de Mesia, fiul lui David. Tirul, reprezenta în antichitate târgul neamurilor. Cele mai mari bogății erau aduse la Tir. Dacă bogățiile Tirului sunt închinare Domnului, înseamnă de fapt, că toate bogățiile Neamurilor sunt dăruite Domnului de la Ierusalim. Tirul ocupă un loc foarte important și în cartea Ezechiel. Acolo el se bucură de distrugerea Templului și drept urmare este sortit pieirii. Decăderea morală a lui Israel a dus și la decăderea morală a Tirului și a Neamurilor. În profeție, gloria Tirului, mândria și decăderea lui, trimite la istoria răzvrătirii lui Lucifer. Iată că la zidirea Templului lui Solomon tocmai această cetate dintre Neamuri sprijină lucrarea. Era una din cetățile cele mai slăvite ale Neamurilor, regina mării, ce făcea comerț cu toate neamurile. Participarea Tirului la acest proiect însemna de fapt, participarea Neamurilor. De ce rolul Neamurilor este mai proeminent la zidirea Templului decât la zidirea Cortului?

Pentru că zidirea Templului ne trimite la mia de ani. Ori, în mia de ani, Neamurile vor slăvi pe Dumnezeu de la Ierusalim și vor fi supuse lui Israel. Pe de altă parte, în Templul ceresc zidit de Mesia va primi și pe acei dintre Neamuri care între prima și a doua venire a lui Hristos, vor crede în Isus Hristos. O parte din ei

(dacă nu chiar toți) vor învia împreună cu Isus pentru a domni împreună cu El în mia de ani. În mia de ani, Mesia va mai zidi un Templu fizic la Ierusalim? În mod cert se va continua zidirea Ierusalimului ceresc prin vindecarea lui Israel, dar și a Neamurilor, care și ele își vor aduce bogățiile în Ierusalimul ceresc (vezi Apoc.21). Cortul ne trimite la un alt moment din planul lui Dumnezeu, când Neamurile sunt departe de vindecare, și participarea lor la făurirea Casei lui Dumnezeu este mai mult indirectă și fără voia lor.

Dimensiunile și forma casei; odăile

Am comentat deja că Templul este mai mare și mai înalt față de Cort. Casa are o lungime de 60 de coți și o înălțime de 30 de coți. Totuși, Sfânta Sfintelor are doar o înălțime de 20 de coți și o lungime de 20 de coți. Locul Sfânt are o lungime de 40 de coți și o înălțime de 30 de coți. Ne aducem aminte că la Cort, înălțimea era de 10 coți, lățimea de 10 coți, iar lungimea de 30 de coți. Sfânta Sfintelor era un cub cu latura de 10 coți, iar Locul sfânt avea lungimea de 20 de coți și înălțimea și lățimea de 10 coți. La Templu lățimea se dublează ($20=2 \times 10$) și la fel și lungimea ($60=30 \times 2$). Și înălțimea Locului Preasfânt se dublează ($20=10 \times 2$). Locul Preasfânt rămâne tot un cub. Surpriza mare este că înălțimea Locului Sfânt se triplează ($30=10 \times 3$) și Locul Sfânt devine MAI ÎNALT decât Locul Preasfânt. Dublarea celorlalte dimensiuni nu ne surprinde. Măsura prezenței divine din Cort este cel puțin de două ori mai mare ca la Templu. Dar de ce Locul Sfânt devine mai înalt cu 10 coți decât Locul Preasfânt?

Oare pentru că Autorul vrea să creeze o paralelă între Templu și corabia lui Noe? Într-adevăr, corabia lui Noe era făcută tot din lemn de gofer (chiparos) și avea o lungime de 300 de coți, o lățime de 40 de coți și o înălțime **de 30 de coți**. Templul lui Solomon nu putea fi făcut atât de mare cât era corabia lui Noe (care era foarte mare), dar a putut păstra înălțimea corăbiei. Corabia avea trei caturi de odăi. La fel are și Templul lui Solomon. Paralela dintre corabia lui Noe și Templul lui Solomon este mai mult decât evidentă. Totuși, dacă tot dorea să păstreze înălțimea de 30 coți a corăbiei, de ce nu a făcut toată Casa înaltă de 30 de coți? Poate pentru că Sfânta Sfintelor trebuia să rămână CUB. Și poate pentru că oamenii nu puteau intra în Sfânta Sfintelor. Astfel corabia lui Noe locuită de

oameni trimitea mai mult la Locul Sfânt decât la Cel Preasfânt. Iată o explicație interesantă pentru înălțimea de 30 de coți a Locului Sfânt. Totuși din afara Casei se vedea clar că acesta era mai înalt ca Locul Preasfânt. De ce își asumă Dumnezeu această diferență de nivel dintre Locul Sfânt și Cel Preasfânt? Poate că Templul reprezintă pentru Dumnezeu o COBORÂRE și pentru om o ÎNĂLȚARE. Nu știm exact, dar explorăm cu uimire acest mister. În Ezra 6:3, aflăm din dimensiunile probabile ale Templului zidit de Zorobabel: *o înălțime de 60 de coți și o lățime de 60 de coți*. Templul lui Zorobabel este de două ori mai înalt ca Templul lui Solomon și de 3 ori mai lat! Oricum se merge pe linia măririi dimensiunilor Casei lui Dumnezeu.

La Templu, apar ca elemente de noutate ferestrele și odăile. Ferestrele ne arată o mai bună comunicare între lăuntru Casei și exteriorul Casei. Din pricina mărimii Casei era poate nevoie și de mai multă lumină. Dar este interesant că ferestrele sunt largi pe dinlăuntru și strâmte afară. Pe de o parte se restricționează posibilitatea celor de afară de a privi în Locul Sfânt. Pe de altă parte, ni se sugerează că direcția Luminii este de fapt dinlăuntru spre afară. Lumina din Templu se revarsă acum spre poporul de afară. Deci la Templu, deși avem mai mult din prezența lui Dumnezeu, și apropierea omului de Dumnezeu e mai mare. Un prim element în acest sens este reprezentat de aceste *ferestre*. Un al doilea element îl constituie *odăile*. Odăile, zidite pe 3 nivele ca și cele din corabia lui Noe, reprezintă un fapt inedit. Aceste odăi erau pentru preoți. Și ele erau lipite de Templu de jur împrejur (probabil mai puțin Locul Preasfânt). Este ca și cum Dumnezeu își lipește Casa Sa de casa preoților. Este ca și cum Casa Domnului și Casa preoților devine una. Ca și cum preoții sunt o Casă vie în care locuiește Dumnezeu. În mod clar, apropierea omului de Dumnezeu e mai mare la Templu! Și aceste 3 nivele sunt de 3 coți înălțime fiecare. Dar primul cat are lățimea de 5 coți, al doilea de 6 coți, al 3-lea de 7 coți. Cu cât se urcă mai sus, spre înălțimea cerului, cu atât spațiul se lărgeste, este mai multă măsură din prezența lui Dumnezeu. Acest urcuș spre cer se face pe etape, și trecerea de la un nivel la altul se face prin scară. Iată elementul de scară din Cort căruia acum i se dă un alt format. Casa Domnului este o scară spre Cer. De la un nivel de cunoaștere se trece la alt nivel de cunoaștere. Dar nu există scurtături. La catul al treilea nu se poate

ajunge direct de la primul cat. Mai întâi primul cat, apoi al doilea, apoi al treilea și tot așa....O scară infinită către Cerul de neatins. Ideea este să stai cât trebuie la fiecare nivel, dar să nu stai prea mult. Să nu obosești să urci și să descoperi următoarele trepte ale Prezenței Divine. În traducerea literală, se precizează faptul că aceste scări erau în spirală ceea ce sugerează și mai bine urcușul neîntrerupt către cer.

Piatra, cedrul, chiparosul, aurul și chipurile de finici

Nu mai avem lemn de salcâm ci alte materiale. Avem în primul rând piatra. Este o Casă puternică, stabilă, clădită din pietre mari și rezistente. Petru preia această imagine pentru a ne descrie pe noi ca pe niște pietre vii ale Casei lui Dumnezeu. Pietrele sunt prelucrate în altă parte. La Templu sunt aduse doar pentru a fi asamblate. Zidirea Templului se face în pace și liniște, fără zgomot și fără lovituri de ciocan. Zidirea Templului lui Zorobabel dimpotrivă s-a făcut în mijlocul vrăjmașilor, într-un context cu mult zgomot, cu multă presiune, cu multă agitație. Zidirea Templului lui Solomon prefigurează finalul adus de la doua venite a lui Mesia. Atunci mărețul Templu va fi doar asamblat. Pietrele vor fi deja pregătite. Nu va mai fi suferință, zdrobire, modelare, încercare. Pietrele vor fi doar asamblate în mărețul Templu ceresc. Peste pietre se pune lemn de cedru la pereți și tavan și lemn de chiparos pe podea. Lemnul de cedru era adus din munții Libanului. Cedrul de Liban era un lemn foarte căutat și prețuit în Antichitate. Era un conifer mare, cu o coroană bogată, cu o înălțime până la 40 de metri, și foarte prețuit pentru durabilitatea sa. Cedrul și mai ales cedrul din Liban apare frecvent în Vechiul Testament atât în construcții (Casa lui David, Casa lui Solomon, Templul lui Solomon, Templul lui Zorobabel – vezi Ezra 3:7 etc.) dar și metaforic pentru a prezenta oameni, oameni cu o poziție înaltă, slava unor oameni sau a unor regate. De asemenea arderea cedrilor din Liban este o expresie folosită destul de frecvent pentru a descrie distrugerile pe care judecata lui Dumnezeu le va aduce asupra unor împărății sau oameni. Din aceste multe texte aducem în discuție doar două:

- Cel fără prihană înverzește ca finicul și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în Casa Domnului înverzesc în curțile Domnului. Ei aduc roade și la bătrânețe și sunt plini de suc și verzi. (Ps.92:12-14)

- **Capitolul 31**

- 1. În anul al unsprezecelea, în ziua întâi a lunii a treia, cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
- 2. „Fiul omului, spune lui faraon, împăratul Egiptului, și mulțimii lui: „Cu cine te asemeni tu în mărimea ta?”
- 3. Iată că asirianul era ***un cedru falnic în Liban; ramurile lui erau stufoase, frunzișul umbros, tulpina înaltă, iar vârful îi ajungea până la nori.***
- 4. Apele îl făcuseră să crească, adâncul îl făcuse înalt, râurile lui îi scaldau răsadnița și își trimiteau pâraiele la toți copacii de pe câmp.
- 5. De aceea, tulpina lui se înălța deasupra tuturor copacilor de pe câmp, crengile i se înmulțiseră și ramurile i se întindeau de mulțimea apelor care-l făcuseră să dea lăstari.
- 6. Toate păsările cerului își făceau cuiburi în crengile lui, toate fiarele câmpului fătau sub ramurile lui și tot felul de neamuri multe locuiau sub umbra lui.
- 7. **Era frumos prin mărimea lui, prin întinderea ramurilor lui;** căci rădăcinile îi erau înfipte în ape mari.
- 8. Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-l întreceau, chiparoșii nu erau de asemuit cu crengile lui, și platanii nu erau ca ramurile lui; niciun copac din grădina lui Dumnezeu nu era ca el în frumusețe.
- 9. **Îl făcusem atât de frumos prin mulțimea crăcilor lui,** că-l pizmuiau toți copacii Edenului, care se aflau în grădina lui Dumnezeu.”
- 10. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că avea **o tulpină așa de înaltă, pentru că își înălța vârful până la nori** și inima i se mândrea cu înălțimea lui,
- 11. I-am dat în mâinile viteazului neamurilor, care-i va face după răutatea lui; căci l-am izgonit.
- 12. Străinii, cele mai grozave popoare, l-au tăiat și l-au lepădat. Crengile i-au căzut în munți și în toate văile. Ramurile i s-au sfărâmat în toate puhoaietele țării; și toate popoarele pământului au plecat de la umbra lui și l-au părăsit.
- 13. Pe sfărâăturile lui au venit și s-au așezat toate păsările cerului, și toate fiarele câmpului și-au făcut culcușul între ramurile lui,
- 14. **ca să nu se mai îngâmfe niciunul din copacii de lângă ape cu înălțimea**

lor și să nu-și mai ridice vârful până în nori, ca să nu se mai fălească stejarii udați de apă cu înălțimea lor; căci toți sunt dați pradă morții, în adâncimile pământului, printre copiii oamenilor, împreună cu cei ce se coboară în groapă.”

- 15. Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când s-a coborât în Locuința morților, am răspândit jalea, am acoperit Adâncul din pricina lui și i-am oprit râurile; apele cele mari au fost oprite; **am întristat Libanul pentru el**, și toți copacii de pe câmp s-au uscat.
- 16. De vuietul căderii lui am făcut să se cutremure neamurile, când l-am aruncat în Locuința morților împreună cu cei ce se coboară în groapă, și s-au mângâiat în adâncimile pământului toți copacii Edenului, cei mai frumoși și cei mai buni copaci din Liban, toți cei udați de ape.
- 17. S-au coborât și ei cu el în Locuința morților la cei ce au pierit uciși de sabie, ei, care erau brațul lui și locuiau la umbra lui printre neamuri.
- 18. Cu cine poți fi asemuit tu în slavă și în mărire între copacii Edenului? Totuși vei fi aruncat împreună cu copacii Edenului în adâncimile pământului și vei fi culcat în mijlocul celor netăiați împrejur, împreună cu cei ce au pierit uciși de sabie. Iată ce este faraon și toată mulțimea lui, zice Domnul Dumnezeu.”

(Ezechiel cap.30)

Observăm că cedrul impresionează prin înălțime și frumusețe. Este un copac glorios, cu o coroană mare și bogată. Crește frumos, și drept și lemnul e ușor de prelucrat. Ce contrast între salcâm și cedru! Salcâmul ne trimite la omul decăzut pe când cedrul la omul edenic, sau la omul restaurat, la credinciosul care a ajuns în slavă. Iată încă un element care ne arată că Templul vizează finalitatea procesului mântuirii pe când Cortul are în vedere mai mult procesul care duce într-acolo.

Chiparosul este un copac cu o coroană deasă, înalt de 13-20 de metri, cu numeroase ramuri mici având frunze ca niște solzi. Oferă un lemn excelent pentru construcții. În Vechiul Testament el este frecvent asociat cu cedrul (exista și un chiparos de Liban) atât în prezentarea materialelor de construcție cât și în expresiile metaforice. Vom selecta doar câteva texte:

Ezechiel 27

1. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
2. „Și tu, fiul omului, rostește această cântare de jale asupra Tirului!
3. Spune Tirului: „Tu, care stai pe malul mării și faci negoț cu popoarele unui mare număr de ostroave, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Tirule, tu ziceai: „Eu sunt de o desăvârșită frumusețe!”
4. Ținutul tău este în inima mărilor, și cei ce te-au zidit te-au făcut desăvârșit de frumos.
5. Cu chiparoși din Senir ți-au făcut toate laturile corăbiilor. Au luat cedri din Liban ca să-ți ridice catargele;
6. Iopețile ți le-au făcut din stejari de Basan, și lavițele, cu fildeș prins în cimișir, adus din ostroavele Chitim.

2 Samuel 6

5. David și toată casa lui Israel cântau înaintea Domnului cu tot felul de instrumente de lemn de chiparos, cu harpe, cu lăute, cu timpane, cu fluier și cu țambale

Osea 14

4. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei!
5. Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul.
6. Ramurile lui se vor întinde; măreția lui va fi ca a măslinului, și miresmele lui ca ale Libanului.
7. Iarăși vor locui la umbra lui, iarăși vor da viață grâului, vor înflori ca via și vor avea faima vinului din Liban.
8. Ce mai are Efraim a face cu idoli? Îl voi asculta și-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde: de la Mine îți vei primi rodul.”
9. Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepti umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele.

Observăm că lemnul de chiparos avea și proprietăți diferite față de cedrul de Liban, de unde și anumite întrebuințări speciale cum ar fi instrumentele muzicale și construcția de corăbii. Cornilescu consideră că lemnul de gofer din care a fost făcută arca lui Noe era de fapt lemn de chiparos. Corăbiile din Tir se fabricau din chiparos, și doar catargul înalt din cedru. Și la Templu pardoseala e din chiparos și pereții din cedru. Se pare că lemnul de chiparos, deși era mai mic, era ceva mai rezistent sau impermeabil. Chiparosul are numeroase ramuri mici, având *frunze ca niște solzi*. Chiar aspectul său ne sugerează că este un lemn bun pentru mediul acvatic. Am amintit și pasajul din Osea 14 pentru a sublinia că atât cedrul de Liban cât și chiparosul sunt frecvent folosiți de profeți pentru a descrie gloria finală a lui Israel. Iată un alt argument că Templul lui Somon trebuie asociat cu a doua venire a lui Mesia când Israel va fi vindecat și restaurat. De asemenea asocierea frecventă în Vechiul Testament dintre copaci și oameni (sau popoare), respectiv dintre cedru/chiparos și oameni/popoare ne arată că Templul lui Solomon prefigurează o Casă vie, și anume poporul lui Dumnezeu în mijlocul căruia Dumnezeu va locui.

În interior tot lemnul era acoperit cu aur. Traducerea literală ne-ar sugera că și pe exterior (așa cum era la Templul construit pe Irod). Totuși se pare că pe exterior se vedeau doar pietrele mari și frumos șlefuite. Nu mai găsim ca la Cort pereții-covoare cu acele culori minunate ale lor. Se păstrează însă perdeaua dinlăuntru cu albastru, purpuriu, cărmiziu și în subțire răsucit. Acum, în interior totul este de aur. Cantitatea aurului folosit crește considerabil. Efectul de reflecție a luminii pe care l-am anticipat la Cort, îl regăsim din plin la Templu. Aici într-adevăr, pereții și podeaua de aur reflectau în mod fascinant lumina celor 10 sfeșnice. Pe lemnul de chiparos acoperit cu aur s-au săpat colociți, flori deschise (pe jumătate – adaugă traducerea literală), chipuri de heruvimi și de finici. Prezența heruvimilor ne arată ca la Cort că este vorba de un spațiu ceresc populat de făpturi cerești, că această Casa este o scară a cerului pe care urcă și coboară îngerii lui Dumnezeu. Colociții, florile deschise și finicii ne trimit cu gândul la o grădină, la Grădina Edenului desigur. Casa reprezintă Edenul de altă dată, calea de întoarcere în Paradisul Pierdut. Florile deschise pe jumătate ne pot sugera că nici Templul lui Solomon nu reprezintă slava finală a Casei. Este o nouă prefigurare a gloriei finale,

dar nu este gloria finală, Aceasta se va arăta când florile vor fi deschise în întregime. Avem un nou copac: finicul. Fincul sau curmalul este un copac înalt, subțire, fără crengi, cu un smoc de frunze ca niște pene, cu o coroană de 3-4 m. De ce tocmai finicii sunt săpați pe pereții Casei Domnului? Frunzele de finic le găsim folosite la sărbătoarea Corturilor, sărbătoarea care prefigurează marele final glorios după vindecarea lui Israel. Astfel nu ne mirăm că în Apocalipsa 7 marea mulțime de oameni mântuiți din ceruri are în mâini ramuri de finic. Fincul îl găsim din belșug și în descrierea Templului de la finalul cărții Ezechiel, iar Isus a fost întâmpinat la Ierusalim cu ramuri de finic de cei care așteptau venirea lui Mesia și așezarea pe pământ a Împărăției lui Dumnezeu. Toate acestea ne arată într-adevăr că finicul, mai mult ca oricare copac, ne trimite la momentul venirii în glorie a lui Mesia. *Colocintul ar fi:* Cea care plesnește. Plantă agățătoare, proprie regiunilor mediteraneene, care face un fruct mic și rotund ca o portocală. Un fel de castravete sălbatic. Nu știu de ce dintre copaci tocmai curmalul și dintre plante tocmai colocintul au fost aleși să reprezinte grădina cerească din Templul lui Solomon. La finic am mai găsit niște legături, dar colocintul este un mare mister.

Desigur vom poposi puțin și în Cântarea Cântărilor. Ne-am obișnuit deja să regăsim limbajul Casei Domnului în Măreața Cântare. Nici la capitolul materialelor Templului nu vom fi dezamăgiți:

Ce frumoasă ești, iubito, uite ce frumoasă ești cu ochii tăi de porumbiță! –

16. Ce frumos ești, preaiubitule, ce plăcut ești! Verdeța este patul nostru! –

17. *Cedrii sunt grinzile caselor noastre, și chiparoșii sunt pardoselile noastre.* –

.....

10. Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii.

11. Capul lui este o cunună de aur curat, pletele lui ca niște valuri sunt negre cum e corbul.

12. Ochii lui sunt ca niște porumbei pe marginea izvoarelor, scăldați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină.

13. Obrajii lui sunt ca niște straturi de miresme, în care cresc saduri mirositoare; buzele lui sunt niște crini din care curge cea mai aleasă smirnă.

14. Mâinile lui sunt niște inele de aur ferecate cu pietre de crisolit; trupul lui este un chip de

fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir;

15. picioarele lui sunt niște stâlpi de marmură albă, așezați pe niște temelii de aur curat. **Înfățișarea lui este ca Libanul, pare un tânăr ales ca cedrii.**

16. Cerul gurii lui este numai dulceată, și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului

.....

7. **Statura ta este ca finicul**, și țâțele tale ca niște struguri.

8. Îmi zic: „Mă voi sui în finic și-i voi apuca crăcile!” Atunci țâțele tale vor fi ca strugurii din vie, mirosul suflării tale ca al merelor.

9. Și gura ta toarnă un vin ales care curge lin ca răspuns la dezmierdările mele și alunecă pe buzele noastre când adormim!

10. Eu sunt a iubitului meu, și el dorește de mine

Casa iubirii celor doi este o grădină. Este un Templu viu cu grinzile de cedru și pardoseala de chiparos, asemenea Templului lui Solomon. Aceste paralele susțin puternic ideea că măreața Cântare prezintă iubirea dintre Yahwe și Israel care-și găsește împlinirea și iubirea în Templu. Iubitul este ca un Cedru iar Iubita ca un finic. După cum rodul cerului era un migdal iar al pământului un rodiu, acum Cerul e ca un cedru iar Pământul ca un finic. Cedrul este mai înalt, mai puternic, mai falnic. Fincul mai grațios, mai subțire, și cu frunzele adunate în vârf. Dar el aduce roade. Este interesant că pe lemnul de cedru se sapă chipuri de finici. De ce nu se sapă chipuri de cedru? Cedrul se oferă loc și casă pentru finic. Cedrul și finicul se unesc pe deplin în mărețul Templu. Mirele și mireasa, Noul Adam și Israel devin una în spațiul sacru al răscumpărării.

Cei doi heruvimi. Lemnul de măslin.

În Sfânta Sfintelor avem încă doi heruvimi. Rămân cei doi heruvimi de pe capacul ispășirii, și mai sunt construiți doi heruvimi mult mai mari care acoperă cu umbra aripilor lor chivotul. Aceștia au înălțimea de 10 coți și întinderea aripilor tot de 10 coți. Ne amintim că cifra 10 este un simbol al sfințeniei și perfecțiunii divine. De ce încă doi heruvimi? Și de ce așa de mari? Și de ce separați de chivot?

Heruvimii simbolizează și realitatea cunoașterii căci sunt caracterizați de o capacitate de cunoaștere superioară. Acum avem mai mulți heruvimi în Sfânta Sfintelor. Încă odată ni se arată că Templul reprezintă o nouă fază în revelarea de Sine a lui Dumnezeu și deci deschide posibilitatea unei cunoașteri superioare. Ei sunt făcuți din lemn de măslin (nu de măslin sălbatic cum traduce Cornilescu ci doar de măslin). La Cort măslinul era prezent prin uleiul de măsline. La Templu măslinul e prezentat ca lemn îmbrăcat cu aur. Ne aducem aminte de proprietatea lemnului de măslin de a căpăta în timp o culoarea gălbuie, ca aurului după ce e prelucrat. La Templu găsim lemnul de măslin, care după ce și-a finalizat traseul suferinței este acum îmbrăcat cu slavă. Măslinul negreșit trimite și la Mesia dar și la Israel, care era menit să aducă prin uleiul său lumină Neamurilor. Această nouă etapă de cunoaștere devine posibilă prin faptul că măslinul și-a dus până la capăt procesul de zdrobire în teasc. Pe de o parte măslinul-Mesia își împlinește lucrarea de Jertfă, pe de altă parte măslinul-Israel este zdrobit în istorie până capătă vindecare. Ușile sunt tot de măslini. Într-adevăr atât la intrarea în Locul sfânt cât și la intrarea în locul preasfânt avem uși de măslin. E interesant că la intrarea în Locul Preasfânt avem și uși de măslin și perdeaua dinlăuntru. Probabil ușile erau întredeschise și perdeaua acoperea deschizătura dintre uși. Ușa este de măslin. Accesul spre această nouă cunoaștere a lui Dumnezeu se face prin ușa-Mesia și apoi prin ușa-Israel. Intrarea în Locul Preasfânt este încă închisă. Ni se arată că Templul, deși vizează finalul, este doar o anticiparea acestuia și nu și o împlinire a sa. Templul ține încă de lumea umbrei pe care o va încheia venirea lui Mesia. Finalul lui 1 Cronici ne prezintă astfel rolul celor doi heruvimi:

18. și **chipul** altarului tămâiei în aur curățat, cu greutatea lui. I-a mai dat și **chipul carului heruvimilor de aur care își întind aripile și acoperă chivotul legământului Domnului.**

Deci cei doi heruvimi ar fi heruvimii unui car pe care șade Dumnezeu în Sfânta Sfintelor. Se păstrează deci ideea de mișcare. Deși Templul este o Casă de piatră, ideea de mișcare există și la Templu. Dumnezeu și deci inclusiv Templul rămân în mișcare. Dumnezeu este infinit și se revelează din ce în ce mai mult și inițiază noi planuri. Iar fapăturile Sale trebuie să se transforme mereu în raport cu această cunoaștere progresivă și să urmeze noile planuri ale Creatorului. Astfel, cerul este în permanentă acțiune, mișcare, transformare. Acum înțelegem de ce

Noul Ierusalim este o cetate, dar o cetate în mișcare. Ideea de cetate ne arată că planul răscumpărării a ajuns la final (nu mai avem un Cort în mișcare pentru a deveni Templu), dar și că procesul cunoașterii lui Dumnezeu continuă.

Arama: cei doi stâlpi, marea și lighenele

Despre semnificația celor doi stâlpi am mai scris și la comentariul pe ultimul capitol din Ieremia. Acești doi stâlpi reprezintă o noutate totală. Ei sunt așezați în pridvor. Templul are un pridvor (Galerie exterioară deschisă (mai rar închisă), cu acoperișul sprijinit de stâlpi, așezată în partea din față a unei clădiri sau de jur împrejurul ei; cerdac – DEX). Pridvorul Templului se pare că era deschis, iar stâlpii nu sprijineau din punct de vedere fizic nimic. Ei aveau un rol simbolic și ornamental. Cum am arătat în Ieremia cap.52, ei simbolizau Marele Preot și Împăratul, cei doi stâlpi ai Casei lui Israel. De ascultarea lor depinde propășirea lui Israel dar și a Templului. Era nevoie la Templu de marcarea schimbării produse în conducerea lui Israel. La ridicarea Cortului aveam doar pe Marele Preot în fruntea poporului. Între timp a apărut o nouă funcție, cea de împărat, care a devenit chiar mai importantă ca cea de Mare Preot. Drept dovadă, împăratul David primește revelația pentru planurile Templului și împăratul Solomon zidește Templului. De asemenea, împăratului și nu preotului i se spune:

11. Domnul a vorbit lui Solomon și i-a zis:

12. „Tu zidești Casa aceasta! Dacă vei umbla după legile Mele, dacă vei împlini orânduirile Mele, dacă vei păzi și vei urma toate poruncile Mele, voi împlini față de tine făgăduința pe care am făcut-o tatălui tău, David,

13. voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu, Israel

(1 Împărați 6)

Cei doi stâlpi înalți de 18 coți și cu circumferința de 12 coți aveau deasupra două acoperișuri. Traducerea literală propune (cred mai aproape de original) capiteluri sau coroane. Capitelul simboliza capul unei persoane, și astfel stâlpul trimitea la trupul unei persoane. Cei doi stâlpi erau înalți ca cedri. Puterea lor stătea în mintea lor. Secretul tăriei lor era în inima lor. Inima lor trebuia păzită mai mult decât orice căci din ea ieșeau izvoarele vieții. Fiecare capitel avea o înălțime de 5

coți. E interesant că apare apoi și dimensiunea de patru coți tot în dreptul capitelurilor. Conform traducerii literale mai găsim: rețele de înlănțuiri, împletituri de lanțuri pentru capitelurile care erau pe capătul de sus al stâlpilor, 7 pentru un capitel, 7 pentru celălalt capitel. Aceste rețele reprezentau părul celor doi unși ai Domnului. Era un păr bogat și frumos, ca cel al lui Samson. Ne amintim că secretul puterii lui Samson era părul său, arătând că Duhul lui Dumnezeu se odihnea peste mintea lui. Nu întâmplător părul lui Samson era prins în 7 șuvițe (vezi Judecători 16:13). Aici avem 7 rețele pentru fiecare capitel. Paralela cu Samson este cât se poate de clară. Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune și de putere, se odihnea peste mințile împăratului și marelui preot la fel cum se odihnese peste Samson. Dar lucrarea Duhului era condiționată de păstrarea și păzirea secretului puterii lor. Inima trebuia păzită mai presus decât orice. Pierderea părului lui Samson a fost urmarea firească a pierderii inimii sale în fața femeilor străine. Paralela cu Samson atrage și un mare avertisment împăratului și marelui preot. Ungerea lor este condiționată. Puterea și tăria pe care au primit-o prin Duhul Domnului este condiționată de ascultarea lor de Domnul. Doar în măsura în care legea Domnului va locui în mintea lor, și inima lor se va încrede doar în Domnul, ei vor păzi pe Israel și Templul, iar soarta lor nu va fi ca a lui Samson sau ca a primului Adam. Samson și-a pierdut inima în fața femeilor străine, și-a pierdut apoi și părul și puterea și a fost legat de vrăjmașii lui lanțuri de ARAMĂ. Și Solomon a cedat în fața femeilor străine și drept consecință Templul (noua grădină) a fost pierdută după tiparul greșelii primului om. Zedechia, împăratul în timpul căruia Templul a fost distrus de Babilonieni, este dus în robie în lanțuri de ARAMĂ. Cele 7 șuvițe de păr de pe capiteluri reprezintă și un avertisment solemn. Cei doi unși primesc un privilegiu extraordinar: cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu se odihnesc asupra lor. Dar și responsabilitatea este pe măsură. Pericolul este real. Femeia străină simbolizează glasul seducției, al Ispititorului, al Șarpelui din Eden. Neascultarea nu trebuie să se materializeze neapărat în adulter sau în alipirea de femeii idolatre. Ea poate însemna orice formă de neîncredere în Dumnezeu. Războiul pentru inima Unsului devenea cosmic, pe viață și pe moarte. Nu era ușor. Dar și responsabilitatea cu care era încărcată funcția împăratului îl ajuta să ducă lupta până la capăt. Păzindu-și inima, nu se păzea doar pe el, ci și Templul și tot Israelul. Căderea lui Adam a însemnat pierderea grădinii și infectarea cu moarte a

întregii creații și a tuturor urmașilor lui. Neascultarea împăratului ducea la ruinarea Templului și la umplerea cu păcat a întregului Israel. Împăratul nu trebuia să-și păzească inima doar de dragul lui, ci de dragul tuturor. De fapt principala formă prin care împăratul îi iubea pe cei din jurul lui era să vegheze asupra inimii lui să se încreadă doar în Domnul și să se ferească de orice alianță străină. Mai găsim la capiteluri și RODIILE:

- Și capitelurile de pe cei 2 stâlpi, aveau de asemenea deasupra, aproape de lărgirea care era dincolo de rețea, 200 de rodii în șiruri, împrejur.

Nu-mi dau seama exact cum erau așezate aceste rodii pe capiteluri, însă e semnificativ faptul că părul celor doi unși era acoperit cu rodii. Rodiile, rodul ascultării poruncilor erau pe manita marelui preot. Rolul mantiei marelui preot este preluat acum de capul/părul celor doi unși. Părul lor este ca o manitie, pe care găsim câte 200 de rodii. Rodul ascultării de Dumnezeu izvorăște din inima lor, din încrederea lor în Dumnezeu. Inima lor este acea mantie a cerului, prin care cerul coboară pe pământ și prin care darurile pământului urcă spre cer. Cele două capiteluri par să rostească cu maximă gravitate celor doi unși: ***Păzește-ți inima mai presus decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.***

Capătul de sus al stâlpilor avea formă de CRIN. Ca și cum cele două capiteluri aveau formă de crin. De ce crin? Crinul apare la descrierea Casei Domnului, la cei doi stâlpi și apoi la marea de aramă. Mai apare o singură dată în profeți, în Osea 14:5: la final Israel va înflori ca crinul. Apoi, mai apare de mai multe ori în Cântarea Cântărilor:

1. Eu sunt un trandafir din Saron, ***un crin*** din văi. –
2. ***Ca un crin*** în mijlocul spinilor așa este iubita mea între fete. –
3. Ca un măr între copacii pădurii așa este preaiubitul meu între tineri. Cu așa drag stau la umbra lui, și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele.

.....

16. Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a lui; el ***își paște turma între crini.***
17. Până la răcoarea zilei și până la lungirea umbrelor, întoarce-te!... Iubitule, sari ca o căprioară sau ca puiul de cerb peste munții ce ne despart.

.....

5. Amândouă țâțele tale sunt ca doi pui de cerb, ca **gemenii unei căprioare care pasc între crini**.

6. Până se răcorește ziua și până fug umbrele, voi veni la tine, munte de mir, și la tine, deal de tămâie.

7. Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai niciun cusur

.....

12. Ochii lui sunt ca niște porumbei pe marginea izvoarelor, scăldați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină.

13. Obrajii lui sunt ca niște straturi de miresme, în care cresc saduri mirositoare; **buzele lui sunt niște crini** din care curge cea mai aleasă smirnă.

.....

2. Iubitul meu s-a coborât la grădina lui, la stratul de miresme, **ca să-și pască turma în grădini și să culeagă crini**.

3. Eu sunt a iubitului meu, și iubitul meu este al meu; el **își paște turma între crini**.

.....

1. Ce frumoase îți sunt picioarele în încălțăminte ta, fată de domn! Marginile rotunde ale coapsei tale sunt ca niște lăntișoare de pus la gât, lucrate de mâinile unui meșter iscusit.

2. Pântecul tău este un pahar rotund de unde nu lipsește vinul mirositor; trupul tău este un **snop de grâu încins cu crini**

În Cântare, crinul apare atât în contextul descrierii iubitei cât și în contextul descrierii iubitului. Iubita este ca un crin, iar Iubitul are buze ca de crin, își paște turma între crini și culege crini. Crinul are o frumusețe regală între flori. Alb, înalt, elegant, grațios, este un veritabil simbol al slavei cerești. Și în Evanghelii, Mântuitorul vede crinul ca un simbol al slavei: „Uitați-vă cu băgare de seamă la crin...adevărat, adevărat vă spun că nici Solomon **în toată slava sa** nu s-a îmbrăcat ca unul din ei” Hristos; cel prin care au fost create toate, Sursa frumosului și a

slavei, când privește la un crin el vede o slavă mai mare decât cea a întregului regat al lui Solomon. Noi avem nevoie să privim cu mare băgare de seamă la un crin pentru a distinge slava cu care este îmbrăcat. Dar Isus, al doilea Adam, privea la Creație fără să aibă mintea acoperită de măhrama necunoașterii aduse de păcat. El privea la creație cu o capacitate similară (și mult mai mare) primului Adam de a pătrunde în esența și semnificația lucrurilor. Crinul este deci un simbol al slavei. Cei doi unși dinaintea Templului, care stau necurmat înaintea Domnului întregului pământ, sunt îmbrăcați cu slavă. Ei prefigurează atât slava lui Mesia (Mirele) dar și slava Miresei, ca va fi și ea îmbrăcată în glorie.

În loc de ligheanul de aramă avem marea de aramă. În ebraică este folosit același termen care indică *Marea Mediterană* (marea cea mare), sau *Marea Roșie* (marea trestiiilor), sau *Marea Moartă* (marea sărată). Este evident că Autorul vrea să ne prezinte noul lighean de aramă ca o mare, ca o mare de aramă. Arama simboliza judecata. Marea de aramă era o mare a judecății. Asocierea dintre mare și judecată nu este un lucru nou. Pământul întunecat de la început (probabil că starea sa reprezenta o consecință a răzvrătirii lui Lucifer) era acoperit de apă, ca apoi la potop, judecata și curățirea pământului să fie făcută tot prin apă. Oștile lui Faraon au fost și ele înghițite de Marea Roșie, iar biruitorii lui Faraon au stat lângă mare cântând împreună cu Moise o cântare. Curățirea prin apă de la lighean (marea de aramă) era o curățire prin judecată, la fel după cum și curățirea cu sânge de la altarul de aramă era tot o curățire prin judecată. În Apocalipsa nu găsim în ceruri altarul de aramă dar găsim marea de sticlă ce ar corespunde mării de aramă. În Apoc.15, biruitorii fiarei stau pe marea de sticlă amestecată cu foc cântând cântarea lui Moise și a Mielului și laudând dreptatea judecății divine:

- 3. Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne, Dumnezeu, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, ***pentru că judecățile Tale au fost arătate!***

Dacă la ligheanul de la Cort nu avem date detalii cu privire la dimensiuni și formă, iată că la marea de aramă avem foarte multe amănunte. Diametrul ei este de

10 coți și înălțimea de 5 coți iar circumferința de 30 de coți (sau mai exact 31,6 coți). Putea înmagazina o mare cantitate de apă (2000 de vedre). Sub buza (marginea ei) avem săpați colocinți, câte 10 la fiecare cot, pe două rânduri de câte 5. Deci pentru 30 de coți avem 300 de colocinți, adică două rânduri de câte 150 de colocinți. Colocinții i-am mai găsit grași pe pereții interiori ai Cortului alături de finici, heruvimi, și florile deschise. Ca și rodiile (cu formă asemănătoare ca a rodiilor) ele simbolizează probabil rodul adus de ascultarea lui Israel. De ce ar fi marea de aramă împodobită cu rodul ascultării lui Israel? Cea mai mare noutate față de Cort este că marea de aramă este așezată pe 12 boi grupați câte 3 spre fiecare punct cardinal (de la Nord spre Vest, apoi spre Sud, apoi Spre Est). În mod cert cei 12 boi simbolizează cele 12 seminții ale lui Israel (care pe pieptarul marelui preot erau grupate tot în patru șiruri de câte trei). Cele 12 seminții sunt ca 12 boi (animale de jertfe dar și de povară) care poartă marea judecării lui Dumnezeu. De ce Marea judecării lui Dumnezeu este purtată de cele 12 seminții ale lui Israel? Și de ce această purtare ar fi ca o jertfă adusă de cele 12 seminții? Ar fi ca o jertfă dacă povara ar grea și slujba dificilă. După cum purtarea celor 12 seminții era o jertfă grea pentru marele preot, la fel purtarea mării de aramă era o provocare pentru poporul lui Dumnezeu. Faptul că cei 12 boi privesc spre cele patru colțuri ale lumii ne sugerează o judecată a întregului pământ. Această judecată a întregului pământ ar fi purtată de cele 12 seminții ale lui Israel. De ce? Marea de aramă care are o buză frumos ornamentată ne poate sugera și o gură prin care judecată divină se revarsă. Știm că judecata adusă de apă și cu ajutorul apei a fost de fapt realizată de Logos, de rostirea judecării divine. În Genesa 1 Logosul pune în mișcare apa pentru a fi creat și populat pământ. În Genesa 7-8 același Logos pune în mișcare apa pentru a judeca și depopula pământul. De aceea Petru scrie:

- Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin ***Cuvântul lui Dumnezeu*** din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin ***același Cuvânt***, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. (2 Petru 3:5-7)

Hristos îl va nimici pe cel rău prin suflarea gurii Lui iar când se arată să judece Neamurile El este descris astfel:

11. Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios” – și „Cel adevărat”, **și El judecă și Se luptă cu dreptate.**
12. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur.
13. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „**Cuvântul lui Dumnezeu.**”
14. Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.
15. **Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea**, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.
16. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

(Apoc.19)

Marea de aramă era de aramă, de culoare roșiatică. Ea arăta ca o mare de foc. Marea din Apocalipsa 15 este de sticlă amestecată cu foc. La judecata finală potopul nu va mai cu apă, ci cu foc, după cum ne explică și Petru în 2 Petru cap.2. Dar ce rol are poporul lui Dumnezeu în realizarea acestei judecăți? De la început până la final poporul lui Dumnezeu a avut un rol fundamental în împlinirea judecăților lui Dumnezeu. Dumnezeu a judecat și va judeca lumea prin poporul Lui. Mărturia poporului Său demonstrează vinovăția lumii. Prin poporul Său au fost rostite judecățile asupra lumii. Poporul Său a fost și va fi un agent al judecății, și parte din oștirea cu care Mesia va nimici pe vrăjmașii Domnului. Poporul Său poartă astfel în istorie rostirea judecăților divine, până când Marea de apă și foc se va revărsa curățând încă o dată pământul de necurățiile lui. Este o imensă onoare pentru poporul sfânt, dar și o imensă responsabilitate. Nu este o slujbă ușoară. Iată că și marea de aramă ne trimite cu gândul tot spre final, tot spre a doua venire a lui Mesia.

Descrierea mării de aramă se încheie cu precizarea că marginea ei era ca un potir, făcută ca floarea crinului (sau a *nufărului*). Era un potir al judecății. El aduce curățire preoților care se căiau înaintea Celui Preaînalt dar nimicire vrăjmașilor

Domnului care continuau să sfideze măreția Creatorului. Potirul arăta ca un crin. Și cei doi stâlpi arătau ca doi crini. Se creează în primul rând o paralelă între cei doi stâlpi de aramă și marea de aramă. În primul rând observăm că și cei doi stâlpi sunt tot de aramă. Și aceștia sunt doi stâlpi ai judecării, desăvârșiți prin judecată, și care vor aduce judecata Domnului. Unsul, Mesia, va aduce judecată peste Neamuri și va cârmui neamurile cu un toiag de fier. Dar nu doar cei doi au slava Crinului (Nufărului) ci și marea de aramă. Revărsarea judecării lui Dumnezeu este un act plin de glorie, prin care toți vor cunoaște măreția Celui Preaînalt, după cum am văzut din Apocalipsa 15. Diamterul mării este de 10 coți. Este o judecată care se va face după standardele divine, după cele 10 porunci, după măsura sfințeniei Sale. Dar este și o judecată desăvârșită, după perfecțiunea cercului care reprezenta marea de aramă. Nimeni nu va fi nedreptățit și nimeni nu va fi favorizat. Va fi o judecată după adevăr și dreptate. Judecata Sa va revela gloria Sa:

Psalmul 97

1. Domnul împărățește: să se înveselească pământul și să se bucure ostroavele cele multe!
2. Norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie.
3. Înaintea Lui merge focul și arde de jur împrejur pe potrivnicii Lui.
4. Fulgerele Lui luminează lumea, pământul Îl vede și se cutremură.
5. Munții se topesc ca ceara înaintea Domnului, înaintea Domnului întregului pământ.
6. Cerurile vestesc dreptatea Lui, **și toate popoarele văd slava Lui.**
7. Sunt rușinați toți cei ce slujesc icoanelor și care se fălesc cu idoli: toți dumnezeii se închină înaintea Lui.
8. Sionul aude lucrul acesta și se bucură; se înveselesc fiicele lui Iuda de judecățile Tale, Doamne!
9. Căci Tu, Doamne, Tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul, Tu ești preaînălțat mai presus de toți dumnezeii.
10. Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul! El păzește sufletele credincioșilor Lui și-i izbăvește din mâna celor răi.
11. Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria, pentru cei cu inima curată.
12. Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul și măriți prin laudele voastre sfințenia Lui!

Lighenele de aramă.

În Cronici ni se explică faptul că marea slujea spălării preoților iar lighenele spălării jertfelor. Autorul cărții împărați insistă foarte mult pe temeliile (postamentele) celor 10 lighene. Fiecare temelie era așezată pe patru roți. Deasupra avea suporturile pe care erau așezate lighenele. Cele 10 temelii erau ca 10 care. Ele se puteau mișca. Și probabil erau mișcate spre altarul de aramă unde erau spălate jertfele înainte de a fi aduse pe altar (vezi de exemplu Exod 29:17). Avem iarăși ideea de mișcare. Chivotul este așezat pe un car tras de doi heruvimi înalți. Lighenele pentru jertfe sunt ca 10 care. Atât în interiorul Templului cât și în afara lui avem mișcare. Templul este un loc fix, doar în sensul fizic al stabilității. Dar din perspectivă spirituală el este caracterizat de mișcare și transformare. Pe temelii avem lei, boi, heruvimi pe tăblii, și pe încheieturi împletituri ca niște ciucuri. Pe plăcile proptelor și pe tăblii avem (conform 7:36) heruvimi, lei, finici. Iată că heruvimii și finicii nu se găsesc doar în interiorul Templului ci și în curtea Sa. La Cort, heruvimii erau prezenți doar în interiori. Ni se sugerează din nou la Templu o prezență mai intensă a lui Dumnezeu. Curtea Templului este mai aproape de cer decât curtea Cortului. Temeliile și lighenele sunt descrise în traducerea literală folosindu-se termeni ca UMĂR, BUZĂ sugerându-ne niște Persoane care poartă lighenele cu apă. Deja am înțeles că atât la Cort cât și la Templu fiecare obiect este personificat trimițându-ne cu gândul la o Casă vie. Practic fiecare element din Templu trimite la o Persoană, la Hristos și slujitorii săi. Temeliile purtau pe umeri lighenele cu apa în care se spălau jertfele. Era o slujire sacră care oglindea slujirea făcută pentru popor de preoți. Remarcăm prezența leilor pe aceste temelii. Este un lucru nou. Nu găsim această reprezentare la Cort. Leul este simbol al regalității și al puterii. El este așezat lângă bou, simbol al jertfei și slujirii. În Cer (unde sunt heruvimi) slujirea (reprezentată de bou) are o slavă regală (reprezentată de leu). Ne amintim că la Cort am descoperit că purpura era deopotrivă simbolul jertfei și al regalității. Cel ce conduce, regele, este cel ce slujește. Cel ce slujește este cel înălțat în slavă. Pe de altă parte e normal ca simbolul regalității să fie găsit la Templul zidit nu de un Preot ci de Împărat. Cel mai mare este cel care slujește mai mult. Roțile ne sugerează o mișcare pe orizontală. E vorba de relația cu semenii, de

slujirea semenilor. Heruvimii din sfânta sfintelor ne sugerează o mișcare pe verticală. Norul slavei urcă și coboară în mijlocul poporului Său. E vorba de două care cu două funcții distincte. Primul are un rol esențial în relația pe verticală cu Dumnezeu. Al doilea un rol esențial în relația pe orizontală cu aproapele. Mișcarea pe verticală e acompaniată de cea pe orizontală. O apropiere mai mare de Dumnezeu, duce la o apropiere mai mare de semeni, și o iubire mai intensă a aproapelui duce la o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. Mișcarea de la Templu este o mișcare complexă pe orizontală și verticală deopotrivă.